

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: (τον κόβει) Ποιο καλά, μωρέ, ποιο καλά; Να έχω το εγγόνι μου, το σπλάγχο μου, που το λατρεύω και να το έχω σαν μούλικο;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Το εγγόνι σου έχει και τη μάνα του και τον πατέρα του, δεν είναι μούλικο.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Ναι, όλα μέλι γάλα. Αφήστε με κι εσείς. Γιατί όταν τα σκέφτομαι... Έγιναν πολλά λάθη. Από την ώρα που χειμώνασε και δεν έφυγε αυτή, εγώ το είπα ότι δεν θα έχουμε καλά ξεμπερδέματα. Κι από πάνω να μη θέλει στο τέλος να τον παντρευτεί, κατάλαβες; Να μου φέρει το βλαστάρι μου στον κόσμο χωρίς τον πατέρα του κοντά.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Το παιδί έχει το όνομα σου και το επώνυμό σας. Αφού το αναγνώρισε ο Κλήτος. Είναι παιδί σας, δικό σας παιδί.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Και κάτι άλλο. Εσύ δεν την ήθελες, έτσι δεν είναι;

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Ναι, αλλά στο τέλος, με το παιδί, του έδωσα το ελεύθερο να την πάρει.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Περιμένε, περιμένε. Να την πάρει αλλά... να μην την φέρει στο σπίτι. Έτσι;

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Για έλα στη θέση μου. Τι ήθελες να κάνω; Να την πάρει από ηθική υποχρέωση για το παιδί ναι, αλλά να μου φέρει στο σπίτι μια ξένη που δεν ήξερα από πού κρατάει η σκούφια της; Τι γνώμη έχεις εσύ για μια τουρίστρια που μένει σ' έναν ξένο τόπο χωρίς να έχει του Θεού την ελπίδα; Δεν την βλέπεις ότι πάει να κρεμαστεί σ' έναν άντρα;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Έχεις δίκιο, αλλά άραγε ήταν έτσι και η περίπτωση της Τζήνας;

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Μωρέ, τώρα που την ξέρουμε, που βλέπουμε πόσο εντάξει στέκεται... μακάρι να την έπαιρνε.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Τώρα μίλησες σωστά. Γιατί η Τζήνα είναι μια εξαιρετική κοπέλα.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Μωρέ, τον κακό της τον καιρό είναι... έχει κάτι मुालά... Έχουν περάσει τόσα χρόνια, το παιδί πάει στα δώδεκα. Ούτε να τον παντρευτεί ήθελε, ούτε για άντρα τον ήθελε. Είναι, λέει, ο πατέρας του παιδιού της, τίποτ' άλλο. Τα καταλαβαίνετε εσείς αυτά; Ούτε ευθύνη να έχει ο πατέρας αλλά να είναι μόνο καλοί φίλοι. Πώς να τα συνταιριάζεις αυτά;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Σκέφτηκες όμως ποτέ τι ενοιωσε, τι έζησε αυτή η κοπέλα όταν την άφησε ο Κλήτος; Και μ' ένα παιδί...

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Μα δέχτηκε να την παντρευτεί.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Να την παντρευτεί μόνο από υποχρέωση, ας γελάσω. Δηλαδή να του πλένει, να του μαγειρεύει και να του μεγαλώνει το παιδί! Τι γάμος είναι αυτός;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Και όλοι νόμιζαν ότι η σχέση τους συνεχιζόταν. Όλοι ξαφνιάστηκαν όταν άκουσαν ότι ο Κλήτος παντρεύεται.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Τι να έκανε; Έφτασε τα 35 του. Να έχει παιδί χωρίς

γυναίκα; Γυναίκα χωρίς παιδί το καταλαβαίνω, αλλά παιδί χωρίς γυναίκα; Πόσο θα τον φροντίζει κι εκείνη η μάνα του; Γέρασε κι αυτή τι να σου κάνει; Αλήθεια, δεν σε ρώτησα, τι κάνει η Μυρσίνη;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καλά είναι, όσο μπορεί να είναι καλά. Γεράσαμε, Θεοδότη, όλοι παίρνουμε τον κατήφορο.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Δεν βαριέσαι, ζήσαμε και γεράσαμε. Καλά να είμαστε. Ε, όχι κι εσύ γέρασες... Εσύ είσαι μια χαρά.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μια χαρά και δυο τρομάρες. Λοιπόν ακούστε, θα πάω να φέρω κάτι δροσιστικό. Έφερε ο Νικόλας από τη Φανερωμένη κάτι πεπόνια γλύκισμα. Θα κόψω ένα, εδώ που καθόμαστε να βάλω και λίγη τσικουδιά.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Όχι, όχι, μην κοπιάζεις, θα φύγουμε.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μια στιγμή δεν θ' αργήσω. (μπαίνει στο σπίτι).

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Χρυσή κοπέλα αυτή η Θεοδότη. Άξια, φιλόξενη, νοικοκυρά. Και σεμνή και λογική.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (τον κοιτάει λοξά) Ακόμα τη νοστιμεύεσαι; Κάποτε την ήθελες...

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Και ποιος δεν ήθελε το Θεοδότι, εκείνο το πανέμορφο λουλούδι... Τη θυμάσαι, Χριστόδουλε;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Αν τη θυμάμαι; Μια κούκλα, μια αγνή και γλυκειά κοπέλα. Και καλός άνθρωπος. Την ξέρω από τα γεννοφάσκια της. Την είδα να μεγαλώνει, να γίνεται γυναίκα και μάνα και γιαγιά.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Γιαγιά κι όμως δεν έχει χάσει τίποτα από τη χάρη της.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ξέρω ότι την είχες ζητήσει κιόλας.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Ναι, την ήθελα πολύ. Κι οι δικοί μου την ήθελαν. Αυτή δεν ήθελε. Βλέπεις τότε είχε ακουστεί ότι ήθελε το Μαθιό του Μιχαήλου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δεν ήταν τίποτα. Μπορεί να τον ήθελε, ήταν κι εκείνος λεβέντης στα νειάτα του, όμως ξέρω πολύ καλά ότι δεν είχε πιάσει ούτε το χέρι της.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Κι εγώ το ξέρω ότι δεν ήταν τίποτα, αλλά είχε ακουστεί ότι ο ένας θέλει τον άλλον. Τίποτα δεν έμενε κρυφό στη μικρή μας κοινωνία. Αλήθεια, θυμάσαι, Χριστόδουλε, εκείνον τον καιρό... Ούτε να μιλήσουμε σε γειτονοπούλα δεν μπορούσαμε. Δεν ήταν όπως σήμερα που... έγινε η θάλασσα γιαούρτι... Θυμάσαι που οι γυναίκες πήγαιναν μόνες και μακριά να κολυμπήσουν κι έκαναν μπάνιο με τα μεσοφόρια... Τώρα... τα έβγαλαν όλα στη φόρα. Πετσετάκια, Χριστόδουλε, πετσετάκια μόνο στα... επίμαχα μέρη...

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Μην κοιτάξεις πίσω σου, περιμένε, θα γελάσουμε με την καρδιά μας.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Τι είναι;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Έρχεται ο Μαθιός και τον έχει πάρει από πίσω το Ασημιά (γελάνε).

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Ε, δεν μπορώ θέλω να τους καμαρώσω. (κάνει να γυρίσει)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Όχι, σου λέω, φτάνουνε. Ας κάνουμε πως κουβεντιάζουμε. (μπαίνουν Ο Μαθιός κι η Ασημιά)

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Καλώς τους, καλώς τους. Από πού ερχόσαστε;

ΜΑΘΙΟΣ: Είχα πάει μέχρι τον προφήτη Ηλία και συνάντησα την Ασημιά.

ΑΣΗΜΙΝΑ: Τυχαία, εντελώς τυχαία.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Καθίστε στην παρέα μας.

ΜΑΘΙΟΣ: Να καθίσουμε λίγο. Θα καθίσεις, Ασημιά;

ΑΣΗΜΙΝΑ: Εγώ θα πηγαίνω. Γειά σας (στο Μαθιό) Και όπως σου είπα, από μένα εντάξει.

(οι άντρες κρατάνε το γέλιο τους μέχρι να ξεμακρύνει η Ασημιά)